

A Győri Ítéltábla

Mf.V.30.029/2020/7/I.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Dr. Oláh Ügyvédi Iroda, eljáró ügyintéző: dr.Molnár Piroska ügyvéd (cím5.) által képviselt felperes (Helység1/2,) felperesnek – Orbán és Társa Ügyvédi Iroda, eljáró ügyintéző: dr. Orbán György ügyvéd (cím4.) által képviselt alperes (cím1.) alperes ellen rendkívüli munkavégzés ellenértéke iránt indított perében a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.87/2018/43. számú ítéletével szemben az alperes 45. sorszámu fellebbezése, felperes Mf.V.30.029/2020/5. sorszámu fellebbezési ellenkérelme folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 95.250 (kilencvenötezer-kettőszázötven) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 188.400 (egyszáznyolcvannyolcezer-négyszáz) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást vette figyelembe ítélezése alapjául.

Felperes közalkalmazotti jogviszonyban állt alperessel óvodapedagógus munkakörben 1986 augusztusa óta, munkavégzésének helye a Helység1/2-i alperes volt. 2011. szeptember 1-től

ellátta az intézmény vezetését is a Helység1/2-i Községi Önkormányzat Kjt. 23. § (1) bekezdés szerinti megbízásával, mely magasabb vezetői megbízásnak minősült, határozott időre, 2016. augusztus 31-ig. A 35/2016. (X.13.) Ökt. határozattal további 5 évre megkapta felperes az intézményvezetői megbízást 2016. október 17-től 2021. augusztus 15-ig. Az óvoda egy intézményvezetővel (felperes), egy óvodapedagógussal, egy dajkával és egy konyhai kisegítővel működött. A gyerekeket reggel a csoportban az óvónőnek kellett fogadnia. A reggeli játékidőben a dajka ügyelte a mosdó használatát, az óvónő pedig a csoportszobában foglalkozott a gyerekekkel. Az óvónők beosztása délelőtti és délutáni munkában történt. Felperes beosztása délelőtti héten 6.45-től 9.15-ig, délutáni héten 14 órától 16.30-ig tartott. A munkaidő vezetése a havi nyilvántartási nyomtatványon történt. Az alperesi intézmény nyitvatartási ideje 6.45-től 16.30-ig tartott. Az óvoda nyitvatartásának teljes ideje alatt az óvodavezetőnek vagy az óvodapedagógusnak az óvodában kellett tartózkodnia, és a gyerekekkel kellett foglalkoznia. Az alperesi intézmény tehát egy óvodai csoporttal és két óvodapedagógussal működött, továbbá felperes ellátta az intézményvezetői feladatokat is. Felperesnek intézményvezetőként a kötött munkaideje 12 óra volt hetente, mely időben a gyermekekkel kellett foglalkoznia, az ezen felüli munkaidejében pedig a vezetői feladatait kellett elvégeznie. Ezek beosztását felperes jogosult volt meghatározni. Felperes a számára jogszabályban meghatározott kötelező 12 órát meghaladóan foglalkozott az óvodai csoporttal, amit többször jelzett a fenntartó önkormányzatnál. Előterjesztette túlóra kifizetés iránti kérelmét is, amit az önkormányzat elutasított azzal, hogy a heti 40 órás munkaidején felül felperes munkát nem végzett az intézményben. Felperes a jogszabályban foglalt 30 napon túl is ellátott eseti helyettesítést.

[2] Felperes keresetében 2.631.531,- Ft túlmunkadíjat igényelt alperestől a 2015. május 1 – 2018. április 30. közötti időszakra. Arra hivatkozott, hogy a vezetői megbízásban előírt határozott időn belül 2019. február 17-én nyugdíjba ment, és a határozott időt nem töltötte le. Keresete alapjául a Nemzeti köznevelésről szóló törvényt (továbbiakban: Nkt.), a 326/2013. (VIII.30.) Kormányrendelet 17. § (4) és (5) bekezdését, 33. § (8) bekezdését jelölte meg. A szakvélemény előterjesztését követően keresetét leszállította 2.354.911,- Ft-ra.

[3] Alperes kérte a felperes keresetének elutasítását, és perköltségben való marasztalását, szerinte felperes túlmunkát nem végzett, munkaideje kötetlen volt, a heti 12 kötelező órát meghaladóan végzett munkája után pedig díjazást nem követelhet, mivel a munkáltató nem rendelt el részére túlmunkát. Alperes szerint nem elfogadható az, hogy felperes az óvoda nyitvatartási idejéből vezeti le túlóraigényét, mivel a 40 órás munkaideje megfelelő beosztása esetén a túlóra nem kerülhet szóba. Alperes előadta, a gyerekek fogadása és elvitele nem igényli mindkét óvodapedagógus jelenlétét. Alperes szerint a nyitvatartási időből az étkezések és alvás idejét le kell vonni, és ezen fennmaradó óraszám alatt lehet számolni az óvodapedagógusok tanóráinak számával. Alperes a 326/2013. Kormányrendelet 17. §-beli kötött munkaidő minősülését felperestől eltérően értelmezte: álláspontja szerint a (4) bekezdés tiltja további pedagógiai tanórák elrendelését. Hivatkozott alperes arra, hogy túlmunkát kizárólag a munkáltató utasítása alapján lehet elrendelni a 2012:I.tv. Mt. 96. § (1) bekezdése alapján, de erre nem került sor.

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte alperest, hogy fizessen meg felperesnek 15 napon belül 2.354.911,- Ft túlmunkadíjat, és 150.000,- Ft perköltséget. Rendelkezett arról, hogy az eljárási illetéket és a szakértői díjat az állam viseli. A bíróság ítéletében hivatkozott az Nkt. 4. § (10). pontjára, 8. § (3) bekezdésére, 62. § (1), (5) és (8) bekezdésére, 4., 5. számú mellékletére, a 326/2013. (VIII.30.) Kormányrendelet 17. § (1), (3) és (4) bekezdésére, a

közalkalmazottak jogállásáról szóló törvény (továbbiakban: Kjt.) 2. § (3) bekezdésére, 4. §-ára, a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 80. § (1) bekezdésére, 143. § (2) bekezdésére. Az elsőfokú bíróság a tanügyigazgatási-köznevelési szakértői vélemény alapján, amit a perben beszerzett, megállapította, hogy a jogszabály által előírt maximális idő feletti napokon ledolgozott órákban végzett helyettesítés rendkívüli munkavégzésnek számít. A hetente ledolgozott 4 óra felett, illetve 30 napon túl ledolgozott napi 4 óra feletti idő a felperes vonatkozásában rendkívüli munkavégzésnek minősül, amelyért díjazás jár a Kormányrendelet 33. § (8) bekezdése alapján. Az elsőfokú bíróság kifejtette, a felperes munkaideje heti 40 óra volt, a kötelező kötött munkaideje heti 12 óra volt, melyeket rögzített a Szervezeti és Működési Szabályzat. A munkarend főszabály szerint kötött volt, az intézményvezető maga határozhatta meg a magasabb vezetői megbízásával kapcsolatos feladatai, a ledolgozandó munkaórái egyes napokra történő beosztását. A napi munkaidőt egybefüggően kellett beosztani, az intézményvezető ettől azonban eltérhetett, maga határozta meg azt, hogy mikor és hány részletben dolgozza le a munkaidejét. A kötelező órái felperesnek csoportban délelőtti munkarendben 6.45-től 9.15-ig tartottak volna. Délelőtti 10 óráig, váltótársa (másik óvodapedagógus) megérkezéséig felperesnek azonban a csoportban kellett maradnia. A kötelező órái felperesnek csoportban délutános munkarendben 14 órától 16.30-ig tartottak volna, ez lett volna az előírt 12 óra. Azonban 13.15-től, váltótársa kötött munkaidejének lejártától már a csoportban kellett lennie felperesnek, ezért esetében nem érvényesült az, hogy 14 órától kezdődött volna a délutános munkarendje. A kötelező heti 12 óra kötött időt meghaladóan a gyermekekkel való csoportfoglalkozás nem kötetlen munkaidő az elsőfokú bíróság szerint, hanem kötelező kötött munkaidő, a pedagógus nem mehet ki a csoportból, nem hagyhatja a gyermekeket felügyelet nélkül. Az óvodás korú gyermekeknek szakképzett óvodapedagógus felügyelete szükséges. Felperes a kötelező heti 12 óra kötött munkaidejét meghaladóan foglalkozott a gyermekekkel, ebben az esetben már rendkívüli munkavégzést kellett volna elrendelnie a munkáltatónak az alperesi intézményben mindkét óvodapedagógus részére. A VESZ-ÁHI/582-6/2018. számú MÁK helyszíni ellenőrzési jegyzőkönyv 9. oldala értelmében a pedagógushiány 0,63 fő a 2016/2017. és a 2017/2018. nevelési évre. Az államháztartás által finanszírozott pedagóguslétszám egy csoportos óvodában egy vezető és egy óvodapedagógus alkalmazásával alacsonyabb, mint a csoport feladatellátásához valójában szükséges óvodapedagógusi létszám. Az elsőfokú bíróság kitért arra, az intézményvezetőn kívül 1,5 óvodapedagógus foglalkoztatásával látható el jogszerűen a fenti jogszabályi rendelkezések alapján az óvoda szabályos működtetése. A neveléssel, oktatással le nem kötött munkaidőből maximum heti 4 óra a nevelő munkával összefüggő feladatok ellátásához szükséges idő, ami többségében ügyviteli tevékenység kötetlen munkarendben. Az elsőfokú bíróság rögzítette, a közalkalmazottaknál is alkalmazandó Mt. 134. § értelmében az intézményben munkaidő-nyilvántartást kell rendszeresíteni, melynek vezetéséért az óvodavezető a felelős. A munkáltató tartja nyilván egyebek mellett a rendes és rendkívüli munkaidőt, a nyilvántartásból ki kell derülnie a rendes és rendkívüli munkaidő kezdő és befejező időpontjának. Az elsőfokú bíróság szerint az alperesnél a munkaidő-nyilvántartást vezetni kellett. Rögzítenie kellett felperesnek az adott napon a csoportban töltött munkavégzés kezdő és záró időpontját is. Azonban ebben nem került elkülönítésre a kötelező és a rendkívüli munkavégzés. Az elsőfokú bíróság megállapította az alperesnél rendszeresített jelenléti ívek alapján, hogy felperes rendkívüli munkavégzést teljesített. Megállapította, hogy a beosztott pedagógus kizárólag azon a napon dolgozott többet a kötött munkaidejénél, amely napon a vezető (felperes) szabadság vagy továbbképzés miatt nem dolgozott. A pedagógus munkarendjét a hatályos jogszabályok betartásával az óvodavezető állapította meg. Az SZMSZ rögzítette azt, hogy mindkét óvodapedagógus azonos terhelése mellett kell ellátni az intézmény működtetését. Az elsőfokú bíróság a tanügyigazgatási-köznevelési szakértői

vélemény alapján állapította meg felperes túlmunkadíját: felperes 2015. évben 199,25 túlórát, 2016. évben 340,5 túlórát, 2017. évben 376,75 túlórát, 2018. évben 147 túlórát végzett, annak a jogszabályban meghatározott számítás szerinti ellenértéke 2.354.911- Ft. Az elsőfokú bíróság a beszerzett szakvélemény alapján leírta, felperesi intézményvezető foglalkoztatása során nem a jogszabályban foglaltaknak megfelelően járt el az alperes. Felperes vezetői teendőit csak a gyermekekkel töltendő kötelező heti órákon túl, és esetlegesen rendkívüli munkaidőben tudta ellátni. Feladatai ellátására a munkaideje felhasználását és beosztását maga határozta meg. A kötelező tanórái után nem távozhata el az óvodából, mert a vezetői feladatait kellett elvégeznie. Felperesnek abban az esetben nem kellett volna az elsőfokú bíróság szerint a meghatározott kötelező munkaidőn felül a csoportfoglalkozásokban részt vennie, ha rajta (az intézményvezetőn), és a beosztott óvodapedagóguson kívül plusz egy félállású óvodapedagógust is alkalmaznak. Az alperes által biztosított nyitvatartási időben és óvodapedagógus létszámmal az óvoda nyitvatartási idejében csak úgy volt biztosított a pedagógus jelenléte, - a jogszabályban foglaltaknak megfelelően szakképzett óvodapedagógus is rendelkezésre álljon a gyermekekkel való teljes foglalkozási időben, - hogy a vezető (felperes) a kötelező heti 12 órája felett és maximálisan a gyermekekkel töltött kötött munkaideje felső határa felett túlórázott, rendkívüli munkát végzett. Előzőekre tekintettel az elsőfokú bíróság szerint megilleti felperest a túlmunkájának ellenértéke.

[5] Az alperes fellebbezése:

Az alperes fellebbezésében a 2016:CXXX.tv. Pp. 383. § (2) bekezdésére hivatkozva kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a felperes keresetének az elutasítását, továbbá felperes marasztalását az első- és a másodfokú eljárásban felmerült költségeiben. Alperes vitatta a Pp. 369. § (3) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítélete anyagi jognak való megfelelőségét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, mivel azt a felperes előadására, a becsatolt jelenléti ívekre, és a perben beszerzett szakértői véleményre alapította. Alperes szerint a felperes azon előadását, hogy feladatait csak túlmunkával tudta teljesíteni nem támasztják alá a becsatolt jelenléti ívek, mivel azokon érkezési és távozási időpontok szerepelnek, de nem került rögzítésre, hogy felperes milyen munkát végzett, és abból mennyi idő a kötött munkaideje, és mennyi a vezetői teendőinek ellátására fordított tevékenység. Alperes szerint a szabálytalanul vezetett jelenléti ív valótlan tartalma miatt nem szolgálhat ítéleti tényállás alapjául. Rámutatott, az elsőfokú bíróság és a szakértő is tévesen értelmezte az általa megjelölt jogszabályhalmazt. Alperes szerint a szakvélemény 8. pontjában téves az a szakértői értelmezés, hogy túlmunka nélkül szabályosan működtetni az intézményt csak félállású óvodapedagógus felvételével lehetett volna amiatt, hogy heti 48 óra 45 perc volt az óvoda nyitvatartási ideje. Alperes szerint ezt az ellentmondást fel kellett volna oldania az elsőfokú bíróságnak, amit nem tett meg, azonban alperes szerint a másodfokú bíróság megteheti. Hivatkozott a 363/2012. (XII.17.) Kormányrendeletre, mely szerint az óvodai nevelés alapprogramja az óvodai élet megszervezése cím 1. pontja szerint a gyermek egészséges a tevékenységekben megnyilvánuló fejlődéséhez, fejlesztéséhez a napirend és a hetirend biztosítja a feltételeket ... növekvő időtartamú (5-35 perces) csoportos foglalkozások tervezésével, szervezésével. Felperes 6.45 – 9.15-ig kérte megállapítani a kötelező óraszám teljesítését, azonban 10 óráig ott maradt még a gyermekekkel, mert akkor jött a másik óvodapedagógus, így felperes szerint túlmunkára jogosult. Alperes előadta, a 12 óra kötelező, de túl nem léphető órászámként való helyes értelmezése alapján kizárólag azon csoportos foglalkozások időtartamát lehet figyelembe venni, amelyek a napi illetve a heti rendben szerepelnek, és a 3-6 éves gyerekek türelmére tekintettel megállapított 5-35 perces időtartamban kerülnek megtartásra. Utalt arra

is, a dajka a 2011. évi CXCV. törvény szerint a nevelőmunkát segítő alkalmazott a finanszírozott óvodai létszámban. Előzőekre tekintettel a felperes által teljesítendő kötelező óraszám kizárólag a napirend szerinti csoportos nevelő-oktató foglalkozás óraszámával vehető figyelembe. A szakvélemény 8. pontjában írtakra is figyelemmel a felperes és a beosztott óvodapedagógus együttesen 44 órát köteles teljesíteni, így a nyitvatartásra vetítve 4 óra 45 perc marad, amit a dajka megfelelő munkabeosztással a 40 órás munkahéten belül megoldhat, ezért túlóra nem merülhet fel. Alperes szerint ezt a logikát tovább lehet vinni a napi öltözködési, étkezési, alvási időszakra, aminél többnyire a dajka szokott közreműködni.

[6] Felperes fellebbezési ellenkérelme:

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, és alperes kötelezését a másodfokú perköltsége megfizetésére a csatolt megbízási szerződés szerint azzal, hogy Áfa-körbe tartozik. Felperes szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból megalapozott döntésre jutott az ügyre irányadó jogszabályok helytálló értelmezésével. Vitatta alperesnek azt az álláspontját, hogy a heti teljes munkaidejének 12 kötelező órájába kizárólag a napirend szerinti csoportos foglalkozások 5-35 perces tartama számítana bele. Felperes szerint a kötött munkaidő tartalmára vonatkozó alperesi értelmezést az irányadó anyagi jogszabályok kifejezetten cáfolják. Felperes utalt az Nkt. 62. § (5), (8), (14), Nkt. 8. § (1) és (3), Nkt. 69. § (5), és az 5. számú mellékletére, az Nkt. végrehajtására kiadott 326/2013. (VIII.30.) Kormányrendelet II. fejezet 7. pontjára, 17. § (4)-(5) bekezdésére, a 20/2012. (VIII.31.) EMMI rendeletre, melyek az óvodapedagógusok kötött munkaidejét szabályozzák. A jogszabályi rendelkezések alapján megállapítható felperes szerint, hogy a kötött munkaidőt nem a heti teljes 40 óra munkaidő, hanem azon belül egy meghatározott időtartam képezi. Ez a kötött munkaidő az intézményvezető óvodapedagógus felperesnél az Nkt. 69. § (5) bekezdése, 62. § (14) bekezdése, és a törvény 5. számú melléklete szerint heti 12 óra. Felperesnek a heti teljes 40 órás munkaidejéből tehát kötött munkaideje heti 12 óra, azaz kötelező óraszama hetente 12 óra, melyet óvodapedagógusként a gyermekekkel való közvetlen, a teljes óvodai életet magában foglaló foglalkozásra köteles fordítani, míg a fennmaradó munkaideje alatt a magasabb vezetői megbízásával kapcsolatos feladatait látja el, mely munkaidő felhasználását és beosztását maga jogosult meghatározni. A kötött munkaidő tehát a jogszabályok szerint a gyermekekkel való közvetlen, teljes óvodai életet magában foglaló foglalkozásokból áll: ez az óvoda nyitvatartásától zárásáig magában foglal minden tevékenységet, köztük a gyermekek fogadását, étkeztetését, altatását, tisztálkodását, játékot, mesét, napközbeni ellátást. Ezt nem lehet az alperes által hivatkozott 5-35 perces foglalkozásokra korlátozni felperes szerint. A 20/2012. (VIII.31.) EMMI rendelet 12. §-a is ezt támasztja alá: az óvodai nevelés a gyermek neveléséhez szükséges, a teljes óvodai életet magában foglaló foglalkozások keretében folyik oly módon, hogy a teljes nyitvatartás ideje alatt a gyermekekkel minden csoportban óvodapedagógus foglalkozik, óvodapedagógusonként és csoportonként összesen napi 2 óra átfedési időben. Felperes hangsúlyozta, sem a beosztott óvodapedagógusnak, sem az intézményvezető óvodapedagógusnak oktatással-neveléssel lekötött munkaideje nincs, ez következik a 326/2013. (VIII.30.) Kormányrendelet 2. fejezetének 7. pontjában előírtakból. Felperes utalt a Kormányrendelet 17. § (5) bekezdésében szereplő azon rendelkezésre is, miszerint óvodapedagógus esetében nem a neveléssel – oktatással lekötött munkaidő feletti, hanem a kötött munkaidő felső határa feletti eseti helyettesítésről rendelkezik. Alperesnek azt az érvelését sem tartotta elfogadhatónak felperes, hogy a peranyagban szereplő jelenléti ívek alkalmatlanok a túlmunkájának megállapítására. Az alperes által becsatolt SZMSZ szerint a jelenléti íveken az óvodapedagógusoknak a kötelező munkaidőt, azaz a kötött munkaidőt kell

vezetni. Az SZMSZ rögzíti azt is, hogy az óvodavezető heti kötelező óraszám 12 óra, míg a beosztott óvodapedagógusé heti 32 óra. A nem pedagógus munkakörben dolgozó dajka és konyhai kisegítő esetén - mivel kötött munkaidejük nincs – a jelenléti íven a napi munkabeosztásuk szerint munkába érkezésük és távozásuk időpontját tüntették fel. A jelenléti ívekre a felperes és a beosztott óvodapedagógus is a gyermekcsoporttal ténylegesen eltöltött időt rögzítette. Felperes szerint a jelenléti ívek igazolják, hogy a hétfőtől péntekig napi 9 óra 45 percen át nyitva tartó óvodában az ő napi csoportban töltött ideje rendszeresen meghaladta mind a délelőtti, mind a délutáni beosztása esetén a jogszabályban rögzített gyermekcsoporttal töltendő napi 2,4 kötelező órát, illetve a gyermekcsoporttal töltendő kötött munkaideje heti 12 órás tartamát. Felperes kiemelte, túlmunkája tekintetében nem a heti 40 órás munkaidő a viszonyítási alap, hanem a kötött munkaidő. A perben beszerzett szakvélemény alátámasztotta, hogy az óvoda heti 48,75 óra, napi 9,75 óra nyitvatartása, a foglalkoztatási szabályok az egy csoportos óvodában a felperes és a beosztott óvodapedagógus kötött munkaidejének figyelembevételével nem oldható meg egyetlen beosztott óvodapedagógus alkalmazásával, ehhez még egy legalább félállású beosztott óvodapedagógus bevonására lett volna szükség. Felperes rámutatott, a dajka bár fontos kisegítő feladatokkal járul hozzá az óvoda működéséhez, de az óvodapedagógus feladatait még csak időlegesen sem veheti át, a fennálló óvodapedagógus hiány a dajka közreműködésével nem oldható meg, mivel szakképesítéssel az óvodapedagógusi munkához nem rendelkezik. Ezt az EMMI rendelet 12. §-a ki is zárja, és az SZMSZ, illetve a jelenléti íveken a dajka rögzített munkaidő-beosztása sem teszi lehetővé, mivel utóbbi eltér az óvoda nyitvatartási idejétől. Felperes arra is utalt, hogy a jogszabályi rendelkezés alapján nem lehet összeadni az ő és a beosztott óvodapedagógus heti kötött munkaidejének 12 órás és 32 órás tartamát, mivel a kötött munkaidejükben 2 órát együtt kell dolgozniuk, átfedésben. Előzőek értelmében felperes szerint helytállóak a szakvélemény 9. pontjában tett megállapítások, melyek az óvoda napi 9 óra 45 perces nyitvatartási idejét az óvodavezető 2,4 óra napi kötelező kötött munkaidejét, a beosztott óvodapedagógus napi 6,4 óra kötelező kötött munkaidejét, és a jogszabályban rögzített együttesen kötelezően eltöltendő 2 óra átfedési időt figyelembe veszi. E szerint naponta 6,8 óra az az időtartam, ami a napi teljes nyitvatartási időből a két pedagógus szabályszerű foglalkoztatásával lefedésre került a gyermekcsoportban, és napi 3 óra az az időtartam, amelynek ellátásához a nyitvatartási időben nem állt rendelkezésre óvodapedagógus. Felperes szerint a rendkívüli munkavégzésére elrendelés nélkül is szükség volt, mert az óvoda feladatellátási kötelezettségének a nyitvatartás teljes időtartama alatt csak úgy tudott eleget tenni, hogy ő a kötött heti munkaidejét 30 napot meghaladóan is a gyermekcsoportnál rendkívüli munkát végzett, eseti helyettesítést látott el. Egyetértett az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontjával, miszerint az Nkt és Végrehajtási rendeletei speciális szabályokat tartalmaznak az általa ellátott munkakörre, amelyeket figyelembe kell venni az Mt. 107. §-ával való együttalkalmazás során.

[7] Alperes fellebbezése nem megalapozott.

[8] A másodfokú bíróság szerint az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére vezető ok nem merült fel.

Az alperes fellebbezésére tekintettel a másodfokú bíróság a Pp.369. § (3) bekezdés c/pontjára figyelemmel állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, a bizonyítási eljárást széles körben folytatta le, a bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, az irányadó anyagi jogi szabályokat helyesen értelmezte, és azokból helytálló következtetésekre

jutott. A másodfokú bíróság a Pp. 386. § (4) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta annak helyes indokai alapján.

[9] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az ügyben értékelni kellett, hogy a felperes nem csupán óvodapedagógusként, hanem magasabb vezetőként (óvodavezetőként) is végezte a munkáját. A vonatkozó jogszabályok értelmében felperesnek heti 12 óra kötelező órája, és heti 40 óra munkaideje volt. A másodfokú bíróság rámutat, az óvodai nevelést szabályozó jogszabályok szigorúak: megszabják, hogy milyen óvodapedagógusi feladatok vannak, és azt hány óvodapedagógus láthatja el 50 főt meghaladó gyermeklétszámnál. Jelen ügyben felperes mint intézményvezető óvodapedagógus és még egy óvodapedagógus dolgozott az óvodában. Ez a létszám nem volt elegendő a gyermekekkel való foglalkozáshoz, ellátásukhoz, az óvoda napi nyitvatartási idejéhez igazodóan. A jogszabályok szerint a napi munkaidejük 2 órájában egyszerre kellett jelen lennie a két óvodapedagógusnak az óvodában (tehát munkaidejüknek 2 órás átfedésben kellett lennie). Téves az alperesi fellebbezés azon hivatkozása, hogy a dajka bevonható lett volna a gyermekek felügyeletébe. A jogszabály értelmében óvodapedagógus feladatokat, óvodapedagógus helyettesítését a dajka nem láthatja el, mivel óvodapedagógus szakképzettséggel nem rendelkezik. A másodfokú bíróság rámutat, a perben az nem merült fel, hogy felperes ne látta volna el óvodavezetői teendőit. Igazolást nyert a becsatolt munkaidő-nyilvántartások és beszerzett igazságügyi szakvélemény alapján, hogy a felperes kötelező 12 óráját meghaladóan foglalkozott a gyermekekkel. Oszítja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon jogértelmezését is – egyezően felperes fellebbezési ellenkérelmében előadottakkal – hogy heti 12 kötelező órája teljesítésekor a gyermekekkel való teljes óvodai életet magában foglaló foglalkozás volt a feladata, és ez nem szűkíthető le az 5-35 perces csoportos foglalkozásokra, mivel ilyen megszorítást a jogszabályok nem tartalmaznak. (20/2012. (VIII.31.) EMMI rendelet 12. §) Megállapítható volt tehát a másodfokú bíróság szerint, hogy felperes az óvodapedagógusi munkáját tekintve túlmunkát végzett, és ellátta az óvodavezetői feladatait is. Előzőek értelmében helyes volt az elsőfokú bíróság következtetése, hogy felperes túlmunkát végzett, ezért megilleti a rendkívüli munkavégzéséért járó díjazás. Ezt a perben beszerzett tanügyigazgatási-köznevelési szakértői szakértői vélemény is alátámasztotta, és összességében alperes sem vitatta.

[10] A pervesztes alperes köteles megfizetni a Pp. 82. §, 83. § (1) bekezdése, és a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 2. §-a, 4/A. §-a értelmében a felperes részére a másodfokú perköltségét, melyről a másodfokú bíróság a felperes által csatolt megbízási szerződés és költségigyzék alapján döntött.

[11] A feljegyzett fellebbezési illetéket a pervesztes alperes helyett az állam viseli a Pp.101. § (1) bekezdése, Pp. 102. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 5. §-a, 46. § (1) bekezdése alapján, mivel alperes személyes illetékmentes.

[12] Az ítélet ellen jogorvoslatnak nincs helye a Pp. 365. § (2) bekezdése alapján.

Dr. Bartus Erika sk.
sk.

a tanács elnöke

Dr. Drescher Katalin sk.

előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás

bíró